

Bohoslužby v Zábřeze 10.května 2018

Mk 16, 15-20

Milé sestry, milí bratři, zvěst o Ježíšově vzkříšení je zcela určitě tou nejlepší zprávou, kterou mohli učedníci slyšet. Zároveň působí jako takový krásný konec Ježíšova příběhu. Bolest a křivda velkého pátku jsou odstraněny, jsou překryty radostí z prázdného hrobu a setkáním se vzkříšeným. Jako jistá pozoruhodnost může působit, že evangelia ale nekončí svědectvím o prázdném hrobu a setkání s Ježíšem. Mají ještě takový dovětek, který působí dojmem úvodu nějakého nového příběhu. Jistě, v případě Markova evangelia se mezi teology vedou spory, jestli končilo textem o prázdném hrobu, nebo až tímto vyprávěním. Na druhou stranu je zřejmé, že pokud událost pozdější rukopisy k textu připojily, jistě to nebylo proto, že by potřebovali příběh ukončit jinak. Vždyť o dalším setkávání Ježíše s učedníky svědčí i ostatní evangelisté, najdeme zmínky dokonce i u apoštola Pavla. To všechno jen podtrhuje, že v čase po vzkříšení se dělo něco důležitého, bez čeho evangelium není úplné, ale je jen fragmentem toho, co Ježíšovo vzkříšení přináší.

Čas setkávání s učedníky se Vzkříšeným Pánem uzavírá Ježíš slovy vyslání. Učedníci se mají vydat do celého světa a kázat evangelium všemu stvoření. V tomto vyslání vidíme univerzálnost Ježíšova kříže. Na Golgotě se neodehrála jen malá epizoda z dějin Božího lidu, ale stalo se něco, co má dosah do celého stvoření, do celého Božího díla. Toto vyslání dává tušit, že Bůh tak není jen Bohem Izraele, ale je Bohem celé země, celého světa. Zpětně to může klást otázku i samotnému Božímu lidu po smyslu jeho dějin, stejně jako to může klást otázku každému společenství Božích dětí po smyslu jejich existence a naplnění jejich poslání. Proč jsme zde, k čemu je dána naše určitá oddělenost od tohoto světa? Cesta, kterou se ubíráme, má svůj smysl, jde odněkud někam a právě tato Ježíšova slova o zvěsti evangelia všemu stvoření tento smysl odhalují. To zvěstování má totiž veliký dopad do každého lidského života.

Zvěstování evangelia klade před každého člověka možnost rozhodnutí, co udělá se svým životem. Možná to zní velice vyhraněně, ale jsou jen dvě možnosti, jak na takovou výzvu člověk může zareagovat. Buď uvěří, nebo neuvěří. Nic dalšího se nedá dělat, což je jistě docela pochopitelné. Máme-li před sebou dvě cesty, dá se jít jen jednou z nich, nedá se jít trochu touto

a trochu touto, nejde jít chvíli tam a pak zase tam. Ty cesty vedou zcela jiným směrem. Proto je možné volit jen jednu z těchto variant. Buď je slovo evangelia natolik přesvědčivé, že mu člověk uvěří, nebo ho mine, nezasáhne a on mu neuvěří. Nic mezi tím skutečně nejde. Možná i proto, že každé z těchto rozhodnutí má své důsledky, které se jen stěží mezi sebou můžou prolínat. Jedním důsledkem je spása, druhým odsouzení. Možná je zajímavé, že tu nestojí proti sobě život a smrt, ale skutečně spása a odsouzení. Ten důvod je nejspíš docela prostý. Odsouzení ukazuje k soudu, tedy k posouzení lidského života. Je připomínkou, že za své jednání složíme Bohu účty, budeme před ním stát a obhajovat, co a jak jsme v životě konali. Rozhodnutí pro přijetí nebo odmítnutí evangelia tak není přímým rozhodnutím pro život či smrt, ale rozhodnutím pro přijetí či odmítnutí Boží milosti. Odsouzení je důsledek toho, že člověk ve své hrdosti chce nést svůj život sám, cítí se sám natolik dobrý, že nepotřebuje hledat cestu odpuštění. Proto odmítá evangelium a je vlastně odsouzen, protože sebekrásnější život nemůže odčinit vinu, která na nás padla vzpourou proti Bohu. Jedinou cestou očistění je Ježíšova oběť na kříži, což je stvrzeno právě prázdným hrobem a vzkříšením. To tedy můžeme vnímat za poznámku, že neuvěřením evangelium je člověk odsouzen.

Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen. Na jednu stranu to zní jako alternativa k rozhodnutí neuvěřit, na druhou stranu je to výpověď o Bohu a jeho záměru s člověkem, výpověď o Božím díle, jehož se stáváme součástí. Spása je dostupná poměrně jednoduchým způsobem. Není tedy odměnou za výjimečný výkon, za mimořádné zásluhy, ale nabídkou z Boží milosti. Stačí víra, která není jen v oblasti teorie, ale je stvrzena činem – přijetím křtu. Křest je zásadní věc ve vztahu k Bohu. Zcela jistě můžeme u křtu mluvit o rozhodnutí, o rituálu vstupu do společenství, vštípení na Boží kmen a tak podobně. Ale docela určitě je křest výrazem víry, důvěry Bohu. Vždyť se v něm odehrává ponoření do vody, odehrává se symbolika smrti a dopadu Božího trestu, když bylo celé tvorstvo ponořeno do vod potopy. Křest tak v sobě nese dobrovolné vstoupení do vod coby symbolu chaosu, z nichž teprve Boží Duch dává povstat životu. Proto je to krok víry, neboť vystoupení z této smrti je dáno jen Božím jednáním, Boží činností ať již skrze slovo či různé mocné činy.

Jako krok víry dotvářejí křest i znamení, která Ježíš vyjmenovává. Jsou to mimořádné věci. Asi si nad nimi párkrát řekneme, že patří spíše k době apoštolské než té naší. Ale ta slova nejsou psána proto, abychom tiše záviděli těm, kdo tuto dobu prožili a viděli něco takového na vlastní oči. Jsou psána jako svědectví, co víra s člověkem dokáže. Tyto činy nápadně a nikoliv náhodně připomínají Ježíšovo působení. A u něj několikrát zaznělo, že tak nečiní sám ze sebe, ale koná skrze něj jeho Otec. A to je docela důležité vědět. Ukazuje se zde souvislost víry našeho jednání. Tím, že uvěříme evangeliu se nám nedostává nějakých výjimečných schopností, nekonáme zázraky ze sebe, ale stáváme se Božím nástrojem. Znamením víry ten nemůžeme označit nic jiného než život, který Bůh používá, můžeme označit to, že skrze toho, kdo uvěřil, Bůh jedná. Koná skutky, které potlačují vládu toho zlého a vedou ke svobodě. To je samozřejmě jedna stránka mince. Druhou stránkou je Boží ochrana. Vírou a křtem vstupuje člověk do smlouvy, kde Bůh skrze člověka nejen jedná, ale také jej bere do své ochrany a péče. Důvěra, se kterou se Bohu odevzdáváme, se naplňuje z Boží strany. Bůh se k člověku přiznává

a posiluje ho právě v tom, aby se nebál všech těch nebezpečí, které na něj číhají, když se vydá do Boží služby. Smrtící nápoj a had, to jsou odkazy k dílu toho zlého. On se zcela jistě postaví proti člověku, když uvěří Bohu. Ale je to právě veliká Boží milost, že tam, kde jinak přichází smrt, v Boží milosti vítězí život. Nemusí tak jít jen o skutečné hady nebo jedovaté nápoje. Někdy si říkám, že může jít o hřích, nějaký špatný skutek, který by sice křesťan konat neměl, ale občas se mu stane. Není právě Boží ruka nad námi důvodem, že nacházíme i v takových situacích cestu k odpuštění, smíření a životu? Podobně bychom mohli vnímat i různé další situace, kdy právě víra je nám oporou, že neztratíme rozum, že najdeme cestu, jak přežít jinak nepřežitelné. Takové zázraky nejsou moc vidět, ale i ony jsou znamením, které dnes provází ty, kdo Bohu uvěřili.

Vyslání učedníků do celého světa je zakončeno odchodem Ježíše k Otci. Je to do jisté míry zvláštní situace. Dílo Páně pokračuje, ale Ježíš u toho není. Odchází a nechává učedníky samotné. I když sám text to trochu komplikuje. Ježíš odchází a přesto s nimi působí. Na celém Božím díle je to asi ten nejzásadnější prvek. Ježíš už není s námi, tak abychom se ho mohli dotknout, abychom sami seděli a nic nekonali. Ale přesto je s námi, abychom se s ním mohli mluvit, abychom slyšeli jeho slovo, cítili jeho oporu. Stále je to on, kdo jedná, ale přitom jsme to my, kdo něco dělá. Radost jeho spásy se nese skrze ty, kteří ji přijali. To je geniální plán. Vždyť přišel do tohoto světa jako jeden z nás. A skrze své učedníky takto stále přichází jako jeden z nás, jako ten, který zná tento svět, zná životy lidí a vnáší do nich stále živé Boží slovo.

Událost nanebevstoupení Páně, kterou nyní slavíme, tvoří předěl v Božím díle spásy. Zvěstování evangelia se stává úkolem Ježíšových učedníků. Je to čas, kdy si můžeme znovu připomenout, že naše společenství má své poslání, má svůj úkol. Není to jen lid, který se sem narodil, který vyrostl v úctě k Bohu. Je to lid, který si Bůh povolal a oddělil, aby se stal svědkem Boží lásky a zvěstovatelem jeho milosti. Jestliže nás Bůh nějakým způsobem odděluje od toho světa, jestliže si z nás činí svůj zvláštní lid, je to možná právě proto, abychom mohli dozrát jako jeho služebníci. Vždyť čas, který Ježíš byl se svými učedníky, se stal časem přípravy na veliký okamžik, kdy se otřeše dům, v němž se spolu modlí, a spočine na nich nebyvalá síla Božího Ducha. V této síle pak vyrazí, aby celý svět naplnila jedna dobrá zpráva: Bůh dal svého Syna, abychom skrze něj našli usmíření svých hříchů a vin. Jen ze své lásky a milosti k nám takto vztáhl svou ruku a nabídl v ní nový život.

Sestry a bratři, někdy plánujeme a přemýšlíme, jak naplnit své poslání, jak oživit naše sbory, jak změnit životy našich blízkých. A říkám si, zda to nebereme za špatný konec. Učedníci se čtyřicet dní učili poznávat Ježíše. Deset dní se modlili a pak se začaly dít věci. Jistě mezi tím o mnoha věcech diskutovali, ale to možná jen tak na okraj. Říkám si, že by třeba nebylo špatné se jimi inspirovat, možná je to cesta i pro nás. V poklidu s jistou odděleností čtíme, studujeme, učme se o Bohu. Ale také se modleme za jeho dílo a otevřme se jeho Duchu. Dál už to je jeho dílo, které nemusíme už tolik plánovat, stačí, když se k němu necháme Bohem používat.

Pane Ježíši, děkujeme za milost a trpělivost, kterou s námi máš. Děkujeme za čas, který nám dáváš, abychom tě poznali. Prosíme, dej nám také sílu a moudrost, abychom naplnění tvým Duchem našli své poslání ve zvěsti tvého evangelia na tomto místě i kdekoli, kam nás vyšleš.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }